

1 Korinthe 14: 18-25

Het gedeelte dat we zojuist gelezen is best lastig. Het bevat een aantal verzen vlak achter elkaar die elkaar ogenschijnlijk tegenspreken. Dat zijn de verzen 21-23. Maar daar komen we straks wel op. Eerst even naar het eerste stukje kijken. In dit hoofdstuk wil Paulus aangeven dat in de gemeentelijke samenkomsten tongentaal niets toevoegt aan de opbouw van de gemeente. bij profetie is dat anders, want wie profeteert spreekt stichtend, vermanend en bemoedigend (vs. 3). Daar heb je wat aan. Paulus wil graag dat de woorden die in de gemeente gesproken worden 'woorden met verstand' zijn. De tongentaal daarentegen vergelijkt hij nu met het gebrabbel van kleine kinderen. Wie in tongen spreekt stoot wel klanken uit, maar kan er niets mee duidelijk maken. Als er geen uitleg is van wat je zegt gedraag je jezelf als een klein kind. Daar verstaat niemand iets van. In de gemeentelijke samenkomst voegt zulk gebrabbel niets toe. Als je dan toch graag kinderlijk wil reageren, zegt Paulus in vs. 20, wees dan kinderlijk in het kwaad, maar gebruik je verstand bij het onderwijzen van elkaar.

Dit is een prachtig beeld van Paulus. Net zoiets als een klein kind dat speelt met blokken en een toren wil bouwen, maar tijdens het bouwen zie je dat z'n motoriek nog niet zo goed is. De toren valt steeds weer om. Als volwassene kun je daar om glimlachen. Zo onhandig, zo lekker klungelig als zo'n kind nog is. Als wij nu eens net zo onhandig zijn in het kwaad, zou God dan ook als een glimlachende Vader naar ons kijken? Vermoedelijk zullen we dan zeggen: dat zou mooi zijn, maar nee, we zijn geen stuntelaars in het kwaad, we zijn eerder stuntelaars in het goede. In het kwaad zijn we volleerd. Van het goede brengen we meestal nog niet zoveel terecht.

Gedragen als kind in het kwaad, dat lukt geen mens.

Maar als we dat zeggen berusten we in feite in onze zondigheid. Wie zegt: ik ben ook maar een zondaar, heeft zich bij z'n zondig zijn neergelegd en laat Paulus' woorden langs zich heen glijden.

Maar waarom zou God deze woorden hebben laten optekenen door zijn apostel? Is het echt zinloos? Paulus spreekt tot mensen die de Geest ontvangen hebben en in wiens leven de Geest aan het werk is. Zou die Geest niet goede vruchten van geloof in ons leven kunnen laten groeien. Als we meer van de Geest verwachten zouden we die woorden van Paulus ons ook meer aantrekken. Ik wil een stuntelaar zijn in het kwaad in plaats van een stuntelaar in het goede. En dat zal dan ook niet

onopgemerkt blijven. Ook buitenstaanders zullen dat zien. Paulus' boodschap is dat we onnozel in het kwaad moeten zijn en ons in de samenkomst niet als onnozele kinderen moeten brabbelen maar met ons verstand moeten spreken.

Dan nu die ingewikkelde verzen 21-23.

Vs. 21 is een citaat uit Jesaja 28: 11-12: *Door mensen die een andere taal spreken, en door andere lippen zal Ik spreken met dit volk, en ook dan zullen zij niet naar Mij luisteren.*

In dit vers waarschuwt Jesaja het Noordenrijk van Israël, het tienstammenrijk. Het volk is ongehoorzaam en luistert niet naar de waarschuwende woorden die de profeet tot hen spreekt in hun eigen taal. Maar zegt Jesaja, als jullie naar mijn profetiën niet luisteren, komt er een dag dat God in een taal tot jullie zal laten spreken die je niet verstaat. Daarmee worden de Assyriërs bedoeld, die het volk zal wegvoeren in Ballingschap. Zodra je de niet-verstaanbare taal van de Assyriërs hoort dan weet je dat de maat vol is. Je hebt de verstaanbare woorden genegeerd en nu hoor je onverstaanbare woorden. Deze onverstaanbare woorden zijn dus een teken voor het ongelovige Israël.

En daarmee onderbouwt Paulus vs. 22. De tongen- de vreemde talen - zijn een teken voor de ongelovigen. Israël had moeten luisteren naar de profeet die tot hen sprak in hun eigen taal en dat deden ze niet. Ze waren ongelovig.

De gelovigen zijn geroepen om naar de profeten te luisteren en er naar te handelen. Zo zijn ook de gelovigen in de gemeente van Korinthe geroepen om naar het profeteren te streven in plaats van naar de onverstaanbare tongentaal.

Vervolgens gaat Paulus in vs. 23 een heel andere situatie schetsen. Hij stelt zich een gemeente voor, en daarbij overdrijft hij, waar alle mensen in de samenkomst in tongen spreken. En stel dan, dat op zo'n moment toehoorders of ongelovigen binnenkomen. Deze ongelovigen zijn dus heel andere ongelovigen dan waar Jesaja in het voorgaande overhad. Jesaja had het over ongelovigen die niet wilden luisteren en als oordeel de niet-verstaanbare Assyriërs tegenover zich krijgen.

Nu gaat het over ongelovigen die uit belangstelling in de gemeente komen. Tja, en als die toehoorders alleen maar tongentaal te horen krijgen dan zullen ze dat als wartaal beschouwen. Ze zullen denken: wat is dat voor een stelletje zonderlingen. Je verstaat ze niet. Ik weet niet wat ze aan het doen zijn, ik weet niet wat hun boodschap is. Dan zal die God van dit vreemde stelletje ook wel niet veel voorstellen.

Maar stel nu eens dat er geprofeteerd wordt als er toehoorders binnenkomen. Dan gaat er wat gebeuren. Dan horen de ongelovigen net als op de Pinksterdag Gods grote daden verkondigen in hun eigen taal. Dat treedt Johannes 16: 8 in werking. De Heilige Geest zal hen overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Als de Geest gaat werken komen mensen tot bekering. Ze zullen hun schuld belijden, vergeving vragen en God gaan volgen.

Dit principe, dat mensen het Evangelie horen in hun eigen taal is van groot belang. Ook vandaag. Daarom is het ook goed om je altijd af te vragen als kerk wat er gebeurt als er toehoorders of ongelovigen in onze diensten komen. Wat horen ze dan? Als je wel eens iemand hebt meegenomen naar de dienst dan herken je dat wel. Je gaat als vanzelf met zijn of haar oren luisteren naar wat gezegd wordt. Ook christenen hebben hun eigen jargon waardoor de Boodschap het hart van de zoeker niet kan bereiken. Daarom is het van belang dat voorgangers in gewoon Nederlands spreken, dat liederen begrijpelijk zijn, dat er een Bijbelvertaling gebruikt wordt die je kunt lezen zonder dat je eerst een cursus oud-Nederlands hoeft te doen. Dat was ooit de motivatie van de Statenvertalers om een bijbel in het Nederlands uit te brengen. In de Katholieke mis werd hoofdzakelijk in het Latijn gelezen en gezongen. Het is wel weer wonderlijk dat de huidige Statenvertaling-liefhebbers de voorkeur blijven geven voor een bijbel in oud-Nederlands dat de gemiddelde Nederlander niet meer begrijpt. Daarmee handelen ze tegenovergesteld aan de opstellers van de Statenvertaling. Zij wilden de Boodschap dicht bij de mensen van toen in hun eigen taal brengen.

Onze 'vaktaal', ons jargon, mag nooit in de weg staan bij de verspreiding van het Evangelie. God wil tot mensen in hun eigen taal spreken en het is niet erg dat die taal nu anders is dan pakweg 150 jaar geleden. Daarom ben ik blij met eigentijdse Bijbelvertalingen en met jongerenbijbels. Want het gaat erom wat in vs. 25 staat: dat mensen tot geloof en bekering komen in Christus. En bij dat doel mogen christelijke taal en christelijke gebruiken niet in de weg staan.

AMEN